

tillade mig at udbede mig den ærede Justitsministers Udtalelse. Det er Vædringsforlaget under Nr. 5 til § 60. I § 60 hedder det: „I Regnskabet skal Skipperen godskrive Reberiet enhver særskilt Godtgørelse, som han har modtaget af Befragter, Ladningssejer osv., med hvem han i Egenkab af Skipper har haft at gøre“. Over for denne Bestemmelse har jeg gjort gældende, at den forekommer mig ikke at være billig og retfærdig i det Tilfælde, at der i en Befragtningskontrakt, et Certeparti, som Reberien selv har afluttet, er tillagt Skipperen en eller anden saadan Godtgørelse, f. Eks. en vis Gratifikation. Dette er ogsaa fra den ærede Ordførers Side blevet anerkendt for rigtigt, men han har udtalt, at Paragraffen allerede, saaledes som den er affattet i Udstøt, heller ikke kan forstås anderledes. Jeg har dog ikke ganske kunnet føle mig beroliget ved denne Opfattelse, idet jeg ikke har troet at kunne læse dette ud af Paragraffens Tekst. Udvalget er derfor gaaet ind paa at indstyre den Sætning, som Vædringsforlaget under Nr. 5 angiver: „naar ikke andet er vedtaget.“ Den paagældende Passus vil altsaa komme til at lyde saaledes: „I Regnskabet skal Skipperen, naar ikke andet er vedtaget, godskrive Reberiet enhver særskilt Godtgørelse osv.“ Det er mig nu ganske klart, at i det Tilfælde, at der er truffet en særlig Aftale imellem Skipperen og Reberien om, at en sliq Godtgørelse skal tilfalde Skipperen, at da staa Af-talen selvfølgelig ved Magt, og Skipperen faar derved et gyldig Krav paa Godtgørelsen. Men hvad der er mig mindre klart, er, hvorvidt et Certeparti, som sluttet mellem Reberien og Tredjemand, hvorvidt en Udtalelse i dette Certeparti vil give Skipperen et lige saa gyldigt Krav. Da det har været Udvalgets Opfattelse, vil jeg gerne erfare, om det ogsaa er den ærede Justitsministers Opfattelse, at Paragraffen med den nævnte Tilføjelse vil være at forstå saaledes. Jeg tilføjer, at her er ikke nogen Strid om selve Realiteten, idet man fra alle Sider har været enig om, at Skipperen i det paagældende Tilfælde, nemlig naar Reberien selv har sluttet det Certeparti, hvori en saadan Klausul findes, bør have Krav paa Godtgørelsen. Det, det drejer sig om, er kun det, om Redaktionen af Paragraffen giver et fuldstændig utvetydigt Udtryk for denne Tanke.

I øvrigt skal jeg dernæst kun sige et Par Ord om Vædringsforlaget til § 96, hvilket allerede er berørt af det ærede Medlem for Vejle Amts 6te Valgkreds (E. Sørensen). I Vædringsforlagslisten er jeg desuden, saaledes som han har oplyst, ved

en Fejltagelse bleven anført som Medforlagsstiller til Vædringsforlaget under Nr. 6. Jeg vil benytte Lejligheden til at sige om dette sidste, at jeg i og for sig paa ingen Maade er imod den Tanke, som har fundet Udtryk i dette Vædringsforlag. Jeg anser i og for sig denne Tanke for rigtig, men naar jeg ikke har turdet gaa med som Medforlagsstiller, er Grunden den, at jeg dog ikke ret er i Stand til at overse Konsekvensen af en saadan Bestemmelses Indførelse i Loven. Jeg gentager imidlertid, at selve Tanken finder jeg i og for sig stemmende med Rimelighed og Billighed. — Hvad nu angaar Vædringsforlaget til § 96, saa drejer det sig om den Godtgørelse, der skal tilfalde Stibsmandskabet for Søndagsarbejde. Det er da allerede af det ærede Medlem for Vejle Amts 6te Valgkreds blevet fremhævet, at det, som Mindretallet foreslaar, er udelukkende det at blive staaende ved det, som allerede nu er gældende Ret. Den gældende Ret ifølge Loven af 23de Februar 1866 er den, at der er tillagt Mandskabet i hvilken som helst Fart en Ekstrabetaling om Søndagen af en halv Dags Hyre for hver to Timers Arbejde. Der er her ingen som helst Forstel gjort paa den Slags Fart, hvort Skibet gaar. Nu derimod foreslaar Sølovsudkastet — og Udvalgets Flertal har ment at burde fastholde Forslagets Bestemmelse — at der skal gøres en Forandring til Skade for Sømanden, for saa vidt det drejer sig om Skibe, der gaa i regelmæssig Fart, i Turfart. Om Hensigtsmæssigheden og Retfærdigheden af et saadant Tilbagekridt har jeg ikke været i Stand til at overtyde mig. Den Hovedbetragtning, som bliver gjort gældende fra den ærede Ordførers Side, er den, at det praktisk set skulde være uden Betydning, enten der i Loven staaar det ene eller det andet, fordi det jo altid staaar Parterne frit for at gøre, hvad Aftale de ville, og det altsaa staaar Sømandene frit for at stille Krav om højere Hyre, naar de vide, de ikke faa Ekstrabetaling for Søndagsarbejde. Hvis denne Betragtning imidlertid skulde holde Stif, er det mig ikke klart, hvorfor den samme Betragtning ikke med samme Føje kan gøres gældende over for enhver anden Slags Fart. Det er mig ikke klart, hvorfor man da overhovedet skulde indføre Bestemmelser om dette Forhold i Loven. Jeg for mit Vedkommende har ikke den Opfattelse, at man kan gøre en saadan abstrakt nationaløkonomisk Betragtning gældende. Jeg tror, at det baade her og i andre lignende økonomiske Forhold, hvor der staaar en stærkere over for en svagere, utvivlsomt